

200705455/1.

Datum uitspraak: 9 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/58854 en 06/58856 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
4 juli 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 17 januari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om appellanten ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij onderscheiden besluiten van 2 november 2006 heeft de minister de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juli 2007, verzonden op 9 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

- Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

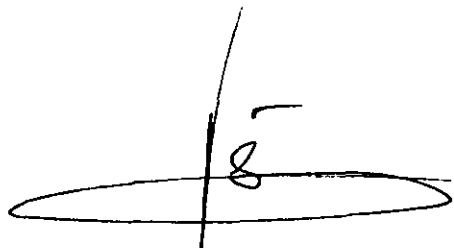
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 oktober 2007

404.

Verzonden: 9 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/58854 en AWB 06/58856

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 4 juli 2007

inzake

respectievelijk geboren op : en
beiden naar hun zeggen staatloos,
eiseressen,
gemachtigde mr. P.J. Wapperom,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. L. Strijbos.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij afzonderlijke besluiten van 2 november 2006 heeft verweerder, onder ongegrondverklaring van de bezwaarschriften, ambtshalve besloten dat eiseressen niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken".

Eiseressen hebben tegen deze besluiten afzonderlijk beroep ingesteld en om een voorlopige voorziening verzocht. De verzoeken tot het treffen van een voorlopige voorziening zijn geregistreerd onder nummers AWB 06/58855 en AWB 06/58857.

De behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 22 juni 2007, waar eiseressen zijn verschenen, bijgestaan door mr. J.W.F. Noot, kantoorgenoot van de gemachtigde van eiseressen. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 2 november 2006 in rechte stand kunnen houden.

AWB 06/58854 en AWB 06/58856

2

2. De rechtbank gaat bij de beoordeling uit van de volgende feiten.

3. Eiseressen zijn afkomstig uit Syrië. Op 15 februari 2002 hebben zij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij afzonderlijke besluiten van 17 januari 2003 heeft verweerder voornoemde aanvragen afgewezen en ambtshalve overwogen dat eiseressen evenmin in aanmerking komen voor een vergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "staatlozen die buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten". Op 15 februari 2003 hebben eiseressen afzonderlijk beroep ingesteld met betrekking tot de afwijzing van de asielaanvragen en bezwaar gemaakt tegen de ambtshalve weigering van verweerder om hen in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de voornoemde beperking. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Middelburg, van 3 januari 2005 zijn de beroepen met nummers AWB 03/10096 en AWB 03/10093 ongegrond verklaard.

4. Bij afzonderlijke besluiten van 27 juli 2005 en 9 mei 2005 heeft verweerder de bezwaren van eiseressen tegen de ambtshalve weigering om hen in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken", ongegrond verklaard. De naar aanleiding van deze besluiten ingestelde beroepen en ingediende verzoeken tot het treffen van een voorlopige voorziening zijn ingetrokken bij brieven van 11 juli 2006, nadat verweerder voornoemde besluiten heeft ingetrokken. Vervolgens zijn eiseressen op 29 september 2006 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij afzonderlijke besluiten van 2 november 2006 heeft verweerder andermaal de bezwaren ongegrond verklaard.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan verweerder een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier verlenen. Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt deze vergunning verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

7. In artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is bepaald dat de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperkingen verband houden met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. Artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 brengt met zich dat deze verblijfsvergunning ambtshalve kan worden verleend.

8. Het beleid met betrekking tot vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken is neergelegd in hoofdstuk C2/8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Hierin is bepaald dat een vreemdeling, die in aanmerking wenst te komen voor een verblijfsvergunning op grond van dit bijzondere beleid, zich dient te wenden tot de vertegenwoordiging van zijn land van herkomst en eventuele landen van eerder verblijf. De vreemdeling komt voor verblijf in aanmerking als cumulatief aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

- de vreemdeling heeft zelfstandig geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Hij heeft zich aantoonbaar gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of tot andere landen waarvan

AWB 06/58854 en AWB 06/58856

3

- op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang zal worden verleend; en
- hij heeft zich gewend tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van de vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten; en
 - hij heeft, al dan niet door tussenkomst van de vreemdelingenpolitie, verzocht om bemiddeling van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naar toe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad; en
 - er is sprake van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden gesteld dat betrokkene buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten; het dient daarbij te gaan om objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden die zien op de persoon van betrokkene en die in de eerste plaats zijn onderbouwd met bescheiden; en
 - hij verblijft zonder verblijfstitel in Nederland, en voldoet niet aan andere voorwaarden voor een verblijfsvergunning.

9. Blijkens de toelichting, zoals is neergelegd in WBV 2005/11 van 15 maart 2005 (Staatscourant 1 april 2005, nr. 63), is uitgangspunt van het terugkeerbeleid dat in beginsel alle vreemdelingen kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Er is volgens verweerder op dit moment geen land bekend dat de volkenrechtelijke verplichting, om eigen onderdanen terug te nemen, niet nalceft. Desalniettemin kunnen zich bijzondere situaties voordoen waarin de vreemdeling buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken omdat hij de benodigde reisdocumenten niet kan bemachtigen, terwijl er geen twijfel bestaat omtrent de door hem verstrekte gegevens over zijn identiteit en nationaliteit.

10. Voorts blijkt uit de toelichting dat het begrip 'buiten hun schuld' dient te worden opgevat als een objectief criterium, hetgeen betekent dat de vreemdeling aan de hand van objectief toetsbare bescheiden moet kunnen aantonen dat de betrokken autoriteiten van het land van herkomst of van het land alwaar de persoon verblijf heeft (gehad), geen toestemming zullen verlenen aan zijn terugkeer. Veelal gaat het hierbij om het verkrijgen van vervangende reisdocumenten waarmee de vreemdeling naar het betreffende land kan reizen en op grond waarvan hij bovendien in beginsel toegang zal krijgen tot het betreffende land. Volgens verweerder heeft de vreemdeling bij de pogingen om de vereiste medewerking van de betreffende autoriteiten te krijgen, alsmede om in het bezit te komen van de benodigde documenten, een eigen verantwoordelijkheid.

11. Blijkens de bestreden besluiten heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseressen niet hebben voldaan aan de eerste drie voorwaarden zoals genoemd in hoofdstuk C2/8 van de Vc 2000. Zo is verweerder allereerst van mening dat eiseressen niet zelfstandig hebben geprobeerd om hun vortrek te realiseren, omdat zij zich niet aantoonbaar hebben gewend tot de vertegenwoordiging van Syrië. Volgens verweerder kan uit de door eiseressen overgelegde (onvertaalde) afschriften van documenten niet worden opgemaakt dat zij zich hebben gewend tot de autoriteiten van Syrië met het verzoek om identiteits-, nationaliteits-, of reisdocumenten te verstrekken. Naar de mening van verweerder kan uit de overgelegde documenten enkel worden opgemaakt dat het Syrische consulaat een aantal documenten vereist bij een aanvraag van een laissez passer.

Verweerder heeft voorts overwogen dat eiseressen een kaartje hebben overgelegd waarop een afspraak met de IOM genoteerd staat, maar zonder datum. Verweerder wijst erop dat uit

AWB 06/58854 en AWB 06/58856

4

dat kaartje niet blijkt dat de IOM niet in staat is het vertrek van eiseressen te bewerkstelligen vanwege het feit dat eiseressen stellen niet te kunnen beschikken over reisdocumenten. Tenslotte geeft verweerder aan dat eiseressen niet hebben aangetoond dat de bemiddeling van de IND, waartoe zij zich bij brief 2 oktober 2006 hebben gewend, niet het gewenste resultaat heeft gehad.

12. Eiseressen voeren aan dat wel aan alle voorwaarden is voldaan. Zo brengen zij naar voren dat zij zich terdege hebben gewend tot het Syrische consulaat. Op hun verzoek om in het bezit te worden gesteld van de vereiste documenten, werden hen enkele formulieren overhandigd waarmee zij de documenten konden aanvragen. Uit de aanvraagformulieren bleek echter dat de Syrische autoriteiten bepaalde brondocumenten verlangen. Aangezien eiseressen niet daarover beschikken, zullen zij niet in het bezit worden gesteld van identiteits-, nationaliteits-, of reisdocumenten. Eiseressen hebben voorts gewezen op een andere zaak waarin door verweerder is gezegd dat wel aan de eerste voorwaarde was voldaan. Het ging in die zaak om een Syrische vreemdeling die een kopie van een brief aan de Syrische ambassade te Brussel had overgelegd met daarin de vraag of het mogelijk was dat zij, ondanks het feit dat zij geen Syrische nationaliteit heeft, in het bezit kon worden gesteld van een laissez passer. Eiseressen geven in dit verband nog aan dat zij evenmin in Syrië geregistreerd staan, omdat zij tot de Koerdische bevolkingsgroep behoren. Volgens eiseressen blijkt uit het overgelegde onderzoeksverslag van mr. B. Ficq en mr. K. Peper uit 2001 dat de ambassade niet bereid is om voor deze groep van personen werkzaamheden te verrichten, nu niet kan worden vastgesteld dat zij Syrisch onderdaan zijn.

13. Eiseressen menen tevens dat aan de tweede voorwaarde is voldaan, omdat uit de overgelegde kaartjes blijkt dat zij zich tot de IOM hebben gewend en de IOM hun aanvragen in behandeling heeft genomen. Met betrekking tot de derde voorwaarde stellen eiseressen zich op het standpunt dat de stelling van verweerder, dat eiseressen niet hebben aangetoond dat hun verzoek bij de IND tot het gewenste resultaat heeft geleid, niet kan worden gevolgd. Volgens eiseressen is verweerder immers zelf het beste op de hoogte van de voortgang in dezen en valt derhalve niet in te zien waarom eiseressen zouden moeten aantonen waarom de bemiddeling niet tot het gewenste resultaat heeft geleid.

14. De rechtbank overweegt als volgt.

15. De rechtbank deelt het standpunt van verweerder dat door eiseressen aan het in hoofdstuk C2/8 van de Vc 2000 neergelegde beleid, dat naar het oordeel van de rechtbank de redelijkheidstoets kan doorstaan, geen aanspraak op toelating kan worden ontleend, aangezien eiseressen niet aan alle in het beleid genoemde voorwaarden hebben voldaan. Ofschoon aan eiseressen zou kunnen worden toegegeven dat zij zich tot de Syrische ambassade te Brussel hebben gewend, is niet gebleken dat zij verder enige actie hebben ondernomen om in het bezit te worden gesteld van een laissez passer. Dat het beleid enkel voorschrijft dat men zich moet hebben gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan men de nationaliteit heeft of waar men als staatloze vreemdeling eerder zijn verblijf had, zoals is gesteld door de gemachtigde van eiseressen ter zitting, kan niet worden gevolgd. In de aard van de verblijfsvergunning ligt besloten, zoals ook blijkt uit de toelichting op het beleid, dat van vreemdelingen een behoorlijke inspanning mag worden verwacht om aan te tonen dat zij buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten. Een enkel bezoek aan de ambassade is daartoe volstrekt onvoldoende. Daar komt bij dat niet kan worden staande gehouden dat een dergelijke inspanning in het geval van eiseressen bij voorbaat kansloos zou zijn geweest, omdat eiseressen niet in het bezit zouden zijn van

AWB 06/58854 en AWB 06/58856

5

brondocumenten. Immers, de Syrische ambassade heeft in de aan hen gerichte brieven met betrekking tot die situatie het volgende opgemerkt: *"Dans le cas ou vous ne serez pas en mesure de fournir les documents originaux susmentionnés, vous pouvez introduire votre demande à l' Ambassade afin qu'elle soit transmise aux autorités compétentes et obtenir ainsi l'autorisation nécessaire"*. Daarenboven gaat de vergelijking met de zaak van de andere Syrische vreemdeling, waarnaar eiseressen in beroep hebben verwezen, niet op, nu de vreemdeling in die zaak had verzocht om afgifte van een laissez passer, terwijl eiseressen hiertoe geen enkel poging hebben ondernomen. De door eiseressen ingebrachte onderzoeksresultaten van mr. Ficq en mr. Peper, leiden de rechtbank evenmin tot een ander oordeel. Niet alleen omdat die resultaten alweer dateren uit 2001, maar tevens omdat die resultaten niet lijken te worden gedragen door voormeld citaat uit de brieven van de Syrische ambassade.

16. De rechtbank is verder met verweerder van oordeel dat eiseressen evenmin hebben voldaan aan de tweede voorwaarde zoals genoemd in het beleid. Weliswaar hebben eiseressen zich kennelijk gewend tot de IOM, doch niet is gebleken dat deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van eiseressen te realiseren. Aan de stelling van de gemachtigde van eiseressen ter zitting, dat de IOM zulks nooit laat weten en dit hun gebruikelijke werkwijze is, gaat de rechtbank voorbij, nu die stelling voor het eerst ter zitting is geponeerd en op geen enkele wijze nader is onderbouwd.

17. Reeds op grond van het hiervoor overwogene is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden ambtshalve heeft besloten om eiseressen niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking: "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken". De derde voorwaarde waaraan volgens verweerder niet is voldaan en waartegen door eiseressen beroepsgronden zijn aangevoerd, behoeven naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen nadere bespreking.

18. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

19. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

20. Mitsdien wordt beslist als volgt.

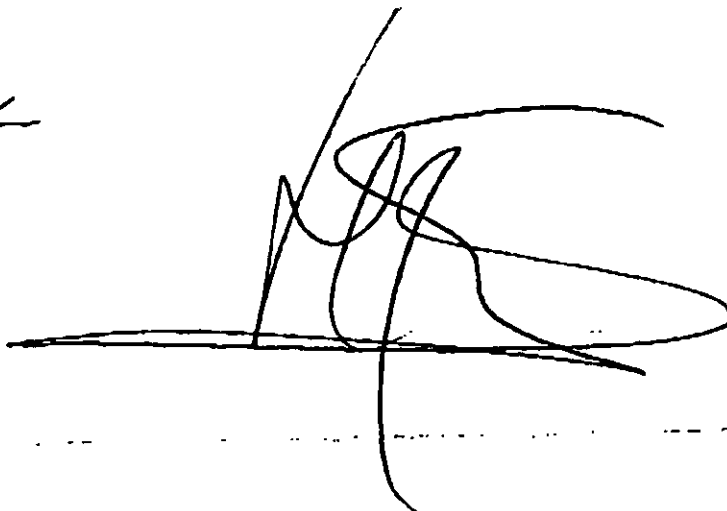
AWB 06/58854 en AWB 06/58856

6

Beslissing
De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van
mr. A.A.M.J. Smulders als griffier en uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

- 9 JULI 2007

VOOR KOPIE KONFORM

De afk. van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Mr P. J. Wapperom
 Mr A. W. J. van der Meer
 Mr ds C. R. Jansen
 Mr J. W. F. Noot
 Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht
 Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
01 AUG 2007	
ZAAKNR	200705455
AMC	
BEHANDELD	PAR:

3396-A

De Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 1 augustus 2007

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : **Hoger Beroep**

/ Staatssecretaris van Justitie

Proc.nr. Rb : **06 / 58854 en 06 / 58856**

kenmerk IND : **0202.15.2008**
0202.15.2010

eerste appellante :
geboren :
nationaliteit : **Staatloos**

en

tweede appellante :
geboren :
nationaliteit : **Staatloos**

gemachtigde : **mr. J.W.F. Noot**

kantoorhoudende te: Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

-2-

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage
datum uitspraak : 04-07-2007
datum verzending : 09-07-2007

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op van onbekende
nationaliteit, althans Staatloos, hierna te noemen "eerste appellante",

en

geboren op , van onbekende nationaliteit, althans
Staatloos, hierna te noemen "tweede appellante",

beiden wonende te te dezer zake
woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de
advocaat en procureur mr. J.W.F. Noot, die ten deze door appellanten
bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en
die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het recht van
substitutie.

1. Inleiding

Bij beschikkingen van 17 januari 2003 zijn de aanspraken van appellanten op een
verblijfsvergunning wegens het feit dat zij 'buiten hun schuld Nederland niet
kunnen verlaten' ambtshalve afgewezen.

Op 14 februari 2003 zijn hiertegen bezwaarschriften ingediend.

Bij beschikkingen van 9 mei 2005 en 27 juli 2005 zijn deze bezwaarschriften
ongegrond verklaard

Hangende de hiertegen ingediende beroepschriften heeft verweerder deze
beschikkingen ingetrokken.

De gronden van het bezwaar zijn nog nader aangevuld bij schrijven van 30
augustus 2006, 2 oktober 2006 en 16 oktober 2006.

-3-

Bij beschikkingen van 2 november 2006 zijn de bezwaarschriften andermaal ongegrond verklaard. Hierbij is appellanten evenzo aangezegd Nederland te verlaten.

Op 30 november 2006 zijn per fax bij het CIV te Haarlem beroepschriften en verzoekschriften hiertegen ingediend.

De gronden van het beroep en verzoek zijn aangevuld bij schrijven van 19 december 2006.

De openbare behandeling van de beroepschriften heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch op 22 juni 2007.

Bij uitspraak van 4 juli 2007, verzonden op 9 juli 2007 heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, de ingediende beroepschriften ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling of rechtsbescherming.

Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1 motiveringsgebrek; gelijkheidsbeginsel

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o 15 overwogen:

"De rechtbank deelt het standpunt van verweerder dat door eiseressen aan het in hoofdstuk C2/8 van de Vc2000 neergelegde beleid, dat naar het oordeel van de rechtbank de redelijkheidstoets kan doorstaan, geen aanspraak op toelating kan worden ontleend, aangezien eiseressen niet aan alle in het beleid genoemde voorwaarden hebben voldaan. Ofschoon aan eiseressen zou kunnen worden toegegeven dat zij zich tot de Syrische ambassade in Brussel hebben gewend, is niet gebleken dat zij verder enige actie hebben ondernomen om in het bezit gesteld te worden van een laissez passer.

(...)

In de aard van de verblijfsvergunning ligt besloten dat van vreemdelingen een behoorlijke inspanning mag worden verwacht om aan te tonen dat zij buiten hun

-4-

schuld Nederland niet kunnen verlaten. Een enkel bezoek aan de ambassade is daartoe volstrekt onvoldoende. Daar komt bij dat niet kan worden staande gehouden dat een dergelijke inspanning in het geval van eiseressen bij voorbaat kansloos zou zijn geweest, omdat eiseressen niet in het bezit zouden zijn van brondocumenten. Immers de Syrische ambassade heeft in de aan hen gerichte brieven met betrekking tot die situatie het volgende opgemerkt: "Dans le cas ou vous ne serez pas en mesure de fournir les documents originaux susmentionnés, vous pouvez introduire votre demande à l'Ambassade afin qu'elle soit transmise aux autorités compétentes et obtenir ainsi l'autorisation nécessaire." Daarenboven gaat de vergelijking met de zaak van de andere Syrische vreemdeling, waarnaar eiseressen in beroep hebben verwezen, niet op, nu de vreemdeling in die zaak had verzocht om afgifte van een LP, terwijl eiseressen geen enkele poging hebben ondernomen. De door eiseressen ingebrachte onderzoeksresultaten van mr. Ficq en mr. Peper, leiden de rechtbank evenmin tot een ander oordeel. Niet alleen omdat die resultaten alweer dateren uit 2001, maar tevens omdat die resultaten niet lijken te worden gedragen door vermeld citaat uit de brieven van de Syrische Ambassade."

2.1.2 toelichting

Hetgeen onder 2.2.2 en 2.3.2 en 2.4.1 is opgemerkt dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat niet in het geding is dat appellanten behoren tot de groep van Staatloze Koerden, althans dat zij als vreemdeling geregistreerd staan in het vreemdelingenregister van Syrië. In de zaak van de andere Syrische vreemdeling waarnaar met een beroep op het gelijkheidsbeginsel is verwezen werden aan de inspanningsverplichtingen dan ook zeer geringe eisen gesteld.

In die zaak met IND nummer 0106.08.2013 is immers door de IND overwogen: "(...) Ten aanzien van de eerste voorwaarde wordt hiertoe overwogen dat betrokkene een kopie van een brief aan de Syrische ambassade te Brussel heeft overgelegd, met daarin de vraag of het mogelijk is dat zij, ondanks het feit dat zij geen Syrische nationaliteit heeft, in het bezit kan worden gesteld van een laissez passer. Betrokkene heeft aangevoerd dat zij een verzoek als verwoord in de brief bij voorbaat kansloos acht, welke stelling zij onderbouwt met een verwijzing naar een verslag van een gesprek tussen asieladvocaten en de consul van Syrië waaruit zou blijken dat de Syrische buitenlandse vertegenwoordiging geen documenten verstrekt aan personen die niet in Syrië geregistreerd zijn. Hoewel dezerzijds wordt overwogen dat de overgelegde bescheiden er geenszins op

-5-

duiden dat betrokkene niet in het bezit zal worden gesteld van een vervangend reisdocument, wordt aangenomen dat betrokkene middels overlegging van de voornoemde brief aan de eerste voorwaarde heeft voldaan."

Het beroep op het gelijkheidsbeginsel gaat naar de mening van appellanten dan ook wel degelijk op. Zowel door de Rechtbank als verweerder is zulks miskent.

In de eerste plaats moge hieruit blijken dat in deze vergelijkbare zaak zeer minimale eisen zijn gesteld aan de inspanningsverplichting van de vreemdeling. Een enkele brief aan de ambassade, zonder antwoord, was voldoende om aan de inspanningsverplichting te voldoen. Bovendien is in die brief niet eens expliciet gevraagd om afgifte van een LP, maar slechts of afgifte mogelijk was. Toch was die brief voldoende voor verweerder om te oordelen dat aan de eerste voorwaarde was voldaan.

Appellanten daarentegen zijn *in persoon* bij de ambassade geweest, hebben daar verzocht om een LP of reisdocumenten, en hebben daar een op hun naam gesteld *schriftelijk antwoord* gekregen, waarin vermeld wordt welke documenten zij moeten overleggen. Hiermee hebben zij minimaal gelijkwaardige inspanningen verricht als in de vergelijkbare zaak.

Ten tweede is in onderhavige zaak, evenzo als in de zaak van de andere Syrische vreemdeling verwezen naar het onderzoeksverslag van Ficq en Peper. Nu de beschikking uit die vergelijkbare zaak dateert van 1 augustus 2006, heeft de rechtbank ten onrechte op eigen titel bovenvermelde overwegingen gevoerd, althans kennelijk overwogen dat het onderzoeksverslag verouderd is.

Ten derde heeft de rechtbank miskend dat in de vergelijkbare zaak door verweerder is afgezien van het opleggen van verdere inspanningsverplichtingen hoewel dat ook in die zaak niet bij voorbaat kansloos werd geacht, althans niet minder kansrijk dan de thans aan uw afdeling voorliggende zaak.

Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook overwogen dat 'niet kan worden staande gehouden dat een dergelijke inspanning van eiseressen bij voorbaat kansloos zou zijn geweest'. Immers, gelet op het beroep het gelijkheidsbeginsel had de vraag beantwoord moet worden waarom van appellanten deze nadere inspanningen wel gevergd dienen te worden. Dat heeft de rechtbank miskend.

Ten vierde kan aan de opmerking van de brief van ambassade niet die waarde worden toegekend die de rechtbank hieraan toe lijkt te kennen. Immers, in kapitaalschrift wordt verzocht om *originele* documenten, t.w. een paspoort, een identiteitskaart of een Syrisch familiecarnt. De 'remarque' kan evenzo behelzen dat er bij het ontbreken *originele* documenten toch een aanvraag in behandeling

-6-

kan worden genomen. Niet onaannemelijk is dat deze documenten wel (ooit) aanwezig moeten zijn geweest. Het is echter speculatie van de rechtbank te veronderstellen dat een dergelijk verzoek zonder dat deze documenten ooit bestaan hebben, niet bij voorbaat kansloos is.

In elk geval kan het niet de (eigen) conclusie van de rechtbank dragen dat door deze 'remarque' het onderzoeksresultaat van Ficq en Peper achterhaald lijkt te zijn.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging in de uitspraak niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek;

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o. 16 overwogen:

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiseressen evenmin hebben voldaan aan de tweede voorwaarde zoals genoemd in het beleid. Weliswaar hebben eiseressen zich kennelijk gewend tot de IOM, doch niet is gebleken dat deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van eiseressen te realiseren. Aan de stelling van de gemachtigde van eiseressen ter zitting dat de IOM zulks nooit laat weten en dit hun gebruikelijke werkwijze is, gaat de rechtbank voorbij, nu die stelling voort het eerst ter zitting is geponeerd en op geen enkele wijze is onderbouwd.

2.2.2. toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.3.2 en 2.4.1 en is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat in de bestreden beschikking is overwogen dat betrokkenen geen documenten hebben overgelegd waaruit blijkt dat zij zich tot de IOM hebben gewend, dan wel dat zij een reactie hebben ontvangen. Nu het beroep zich ook tegen deze overwegingen richt had moeten worden overwogen dat de beschikkingen op dit punt ondeugdelijk waren gemotiveerd. Temeer nu de rechtbank ervan uitgaat dat appellanten zich wel tot de IOM hebben gewend, en een reactie hebben ontvangen.

-7-

De beschikking ontbeert op dit punt dan ook een deugdelijke en draagkrachtige motivering hetgeen de rechtbank heeft miskend. Overigens heeft de rechtbank hetgeen op dit punt in beroep naar voren is gebracht ten onrechte niet in samenhang met het overige aangevoerde beoordeeld.

2.3.1. Motiveringsgebrek;

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o. 17 overwogen:

"De derde voorwaarde waaraan volgens verweerder niet is voldaan en waartegen door eiseressen beroepsgronden zijn aangevoerd, behoeven naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen nadere bespreking."

2.3.2. toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2 en 2.4.1 is overwogen dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat de derde voorwaarde uitgebreid ter zitting besproken is behandeld en bovendien een essentieel onderdeel betreft van de onderhavige procedure. Bovendien was het juist over dit punt dat de rechtbank zelf ook de nodig vragen had aan verweerder. Hieruit moet geconcludeerd worden dat de rechtbank op dit essentieel onderdeel nadere verduidelijking van de beschikking van verweerder benodigd had. Nu de beschikking aldus niet eenduidig en transparant kon worden geacht hetgeen tot vernietiging zou kunnen leiden in verband met de onzorgvuldige totstandkoming van de beschikking.

De vraag bij wie de bewijslast ligt om aan te tonen dat de bemiddeling door de IND niet tot het gewenste resultaat heeft geleid, is van te grote waarde om buiten bespreking te laten. Dit onderdeel had dan ook niet zonder nadere bespreking mogen worden afgedaan. Hierbij zij nog opgemerkt dat juist dit punt een essentieel onderdeel van het door verweerder uit te voeren beleid vormt.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

-8-

2.4.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2, 2.2.2 en 2.3.2 is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

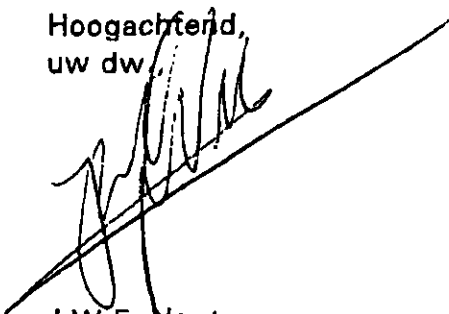
Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het Hoger Beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,
uw dw.

J.W.F. Noot